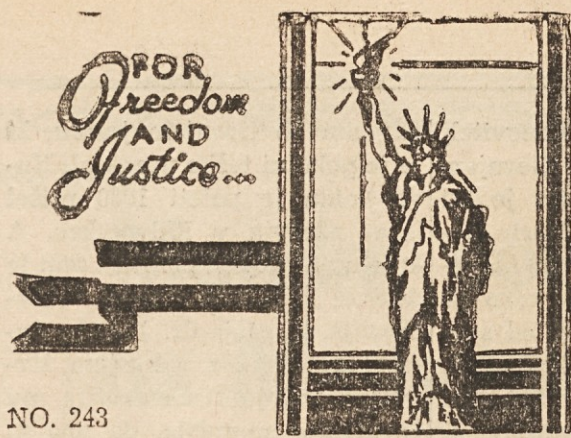

AMERIŠKA DOMOVINA

Antonia Pavlic
7019 — 60th Lane
Ridgewood Sta.
Brooklyn, N.Y. 11227

AMERICAN IN SPIRIT
FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

National and International Circulation

SLOVENIAN
MORNING NEWSPAPER

NO. 243

CLEVELAND OHIO, TUESDAY MORNING, DECEMBER 19, 1967

STEV. LXV — VOL. LXV

Puč v Grčiji zapustil bolečine diplomatov

Nadomestitev v tujino odšli kralja Konstantina z regentom je povzročila pri zavezniških vladah nove pomisleke proti vojaški diktaturi.

WASHINGTON, D.C. — Diplomati tistih držav, ki so zainteresirane na usodi grške politike, so edini, ki že in še čutijo posledice ponesrečenega upora kralja Konstantina. V zadregu jih je spravilo stališče grške vojaške diktature, ki je postavila regenta na kraljevo mesto in s tem odstavila kralja. Človek bi rekel, da je grška vojaška diktatura napravila novo revolucijo, ki je prizadela le kralja Konstantina osebno in morda niti ne njegove družine. Ali naj tuje države priznajo to revolucijo proti kralju?

Odgovor na to vprašanje ni lahek, kajti lahko rodi nepričakovane posledice, naj bo pozitiven ali negativen. Ako bi šlo po želji diplomatov, bi nove "revolucije" grške vlade proti kralju nobena vlada ne priznala, kajti grška vojaška diktatura je v neprijetnem položaju, da jo marajo v Washingtonu ravno tako malo kot v Moskvi. Seveda bo s časom prevladala pamet, ki bo narekovala priznanje sedanjega stanja s primernimi rezervami. Tako je na primer med drugo svetovno vojno priznala Amerika Titov režim le pogojno, ker Tito ni izpolnil pogojev za ustavni prehod Jugoslavije na povojni režim, toda to je ni motilo, da je pozneje dala istemu Titu par milijonov dolarjev daril in posojil.

Naša administracija se bo najbrže morala sprijazniti s sedanjim položajem v Grčiji. Tam živi namreč nad 20.000 ameriških državljanov, tam je zmeraj nekaj naših turistov, zato pa nekaj več denarja naših podjetij; ne kaže torej gnati spora s sedanjo diktaturo na nož.

V podobnem položaju se nahajajo tudi druge svobodne države. Angleška vlada je na primer že izjavila, da se noče pre nagliti in da hoče "razvoj opazovati".

Pač pa so NATO krogi povedali atenski vladi, da jih dogodki zadnjih dni v Grčiji niso prav nič razveselili in da bi bilo dobro, ako bi režim čim prej pripravi vse potrebno za svobodne volitve. Tak sklep so NATO zunanji ministri napravili na svoji seji v belgijski prestolici na predlog nemškega zunanjega ministra Brandta. Grški zunanji minister je pa izjavil, da si pridrži pravico, da svoje stališče še pojasni.

Domači obrtniki

PITTSBURGH, Pa. — Domači obrtniki in popraviljci pokupijo povprečno sedaj za 225 milijonov dolarjev motornega orodja, 10-krat več kot pred 20 leti.

Vremenski
prerok
pravi:

Večinoma sončno in milo. Najvišja temperatura okoli 50.

Novi grobovi

Johanna Gubanc
V soboto ob 11.35 ponoči je preminula Mrs. Johanna Gubanc, stara 86, let in rojena v Jugoslaviji, v Portage County Home po dolgi bolezni. Živela je 23 let v Rootstown, Ohio. Zapušča hčere Mrs. Julia Mesojedec v Rootstown, Ohio, Mrs. Frank Miller, Mrs. Pauline Forbes v Cuyahoga Falls, Ohio, in Mrs. Cudder in sina Stanleyja, oba v Cuyahoga Falls, Ohio. Bila je 16-krat stara mati, prastara mati pa 14. krat. Pogreb se vrši jutri, v sredo, ob 10. uri dopoldne iz Wood pogr. zavoda, 703 E. Main St., Ravenna, Ohio. Pokropi se jo lahko danes, v torek od 7. do 9. ure zvečer. Pokopana bo na Mount Pleasant pokopališču v Genevi, Ohio.

Mary Nachtigal

Na svojem domu na 15241 Saranac Road je umrla 59 let stara Mary Nachtigal, samska, sestra Jennie, pok. Johna in pok. Franka, sestrična Michaela Cassermana (Mentor, O.), hčerka pok. Franka in pok. Mary, roj. Zelenik. Pokojna je bila rojena v Clevelandu in je bila članica Društva sv. Jožefa št. 169 KSKJ. Pogreb bo iz Želetovega pogrebn. zavoda na E. 152 St. v četrtek ob 8.15, v cerkev Marije Vnebozete ob devetih, nato na All Souls pokopališče.

Andrew J. Kacsmar

Na delu pri Eaton Yale in Towne Corp. se je 63 let stari Andrew J. Kacsmar s 14701 St. Clair Avenue nenadno sesedel, v Euclid Glenville bolnici, kamor so ga prepeljali, so mogli ugotoviti le še njegovo smrt. Bil je mož Viktorie, oče Evelyn Benko (Lorain, O) in Anthonyja, 11-krat stari oče, brat Anne Brody, Jennie Batchko, Mary Mihelic (Maynard, O.), Michaela, Paula, Georgea in Stephena. Pokojnik je bil rojen v Maynardu v Ohio. Pogreb bo iz Želetovega pogrebn. zavoda na E. 152 St. v četrtek ob 8.45, v cerkev sv. Jožefa na St. Clair in E. 144 St. ob 9.30, nato na All Souls pokopališče.

Najmanjši prirastek

WASHINGTON, D.C. — Najmanjši prirastek prebivalstva v naši deželi je bil leta 1933, le 18.4 novorojencev na 1000 oseb. Višek je dosegel leta 1947: 26.6 novorojencev na 1000 oseb, nato je zopet začel padati.

General Moshe Dayan bodoči mož v Izraelu?

Na zborovanju stranke Rafi je proti odporu bivšega predsednika vlade Ben Guriona dosegel združitev te stranke s stranko Mapai, od katere se je Rafi prvotno odcepila.

TEL AVIV, Izrael. — Tudi Izrael skuša staro resnico, da je lažje doseči zmago, kot jo uspešno izrabiti. Izraelske čete so zmagale v zadnji vojni, izraelski politiki pa ne vedo, kako bi zmago izkoristili. Radi tega je med njimi nastal spor. Nekateri so za popuščanje Arabcem, drugi pa mislijo, da je treba osvojene vojaške postojanke zadržati, saj se ne ve, kaj pride.

V to debato posegajo naravno vojski in politiki. Važno vlogo bo igral general Moshe Dayan, ki je bil glavni poveljnik izraelskih čet in ima zato pravico do naslova zmagovalca. Mož je pa bil že pred vojno tudi v politiki in je član izraelskega parlamenta. Njegova stranka je majhna, sama po sebi ne pomeni veliko. Zato je sedaj sklenila združitev z največjo stranko Mapai, od katere se je prej odcepila. Združena stranka bo imela v parlamentu 59 mandatov od 120, bo torej gospodarila v izraelski politiki.

Pri tem je sedanji ministrski predsednik Eshkol star že 72 let in vsi mislijo, da se bo kmalu umaknil iz politike. General M. Dayan bi pa rad postal njegov naslednik, dočim ima Eshkol za svojega naslednika izbranega baje Yigala Allona. Za kulisami se že vrši hud boj, kdo bo zmagal. Zato do mirovnih pogajanj z Arabci še ne bo prišlo kmalu tudi takrat ne, ako bi bili Arabci zanje.

V 44. volivnem okraju volijo naslednika Stokesu

CLEVELAND, O. — Sedanji župan Stokes je bil preje član ohajske poslanske zbornice. Ker je postal župan, je odstopil, a je danes so pa razpisane v njegovem (44.) volivnem okraju nadomestne primarne volitve. Za zaupanje volivcev se potegujejo trije demokratski kandidati. Zanimanje volivcev je majhno. Vseh skupaj je nekaj nad 47.000. Opazovalci pravijo, da bo le-

Težave z "ameriškim" delovnim tednom v SZ

CLEVELAND, O. — Za nas je sistem petih delovnih dni v tednu postal nekaj prirodnega, vse naše življenje je nanj naravnano, nihče se nad njim ne pritožuje. Ni pa tako v Moskvi, kjer ga vpeljavajo že od lani. Pokazalo se je namreč, da mehanično presajanje ameriškega delovnega tedna dela velike sitnosti moskovskim konsumantom.

Najbolj pade v oči, da manjkajo brrivnice. Število brrivnic se je preje prilagodilo 6 delovnim tednom v tednu, sedaj jih je le pet. Zato je pa v brrivnicah večna gneča, ki seveda ne koristi razpoloženju ne brrivcev ne klijentov. Podobno je stanje v trgovinah z mešanim blagom, slaščinarnah, kopališčih itd. Koristi od novega tedna pa imajo tovarne za vodko, pravijo, da so se prodaje dvignile kar za 25%. Zato pa zastaja prodaja knjig in obisk knjižnic. Zelo se tudi čuti pomanjkanje avtomatskih pralnic.

Mestna uprava ve, kje tiči zlo, toda ga ne more takoj zbrihati. Bo trajalo morda par let, da se življenje privadi novemu tednu z 5 delovnimi dnevi.

Republikanci napredujejo v Teksasu

AUSTIN, Tex. — Republikanski vodniki v državi Teksas upajo, da bo mogoče stranko v tej državi okrepiti do take mere, da bo lahko igrala vidno vlogo v državnih zakonodajah, pa tudi v zastopstvu Teksasa v Kongresu. Pri nadomestnih volitvah v državno poslansko zbornico pretekli teden so republikanci dobili kar 4 od petih poslanskih mest v Houstonu, Dallasu in v Austinu. En demokratski poslanec iz Houstona je istočasno prešel na republikansko stran.

Zmago v Austinu smatrajo posebno za pomembno, ker so jo dosegli v nekdanjem Johnsonovem volivnem okraju.

Pred temi nadomestnimi volitvami so imeli republikanci v Teksasu le 4 državne poslance od 181. Sedaj jih imajo 9 in je torej dolgo pot do "primerne vpliva".

Po, ako se bo primarnih volitev udeležilo dobrih 10.000 volivcev. Volivni boj se je vršil v glavnem med kandidatom Delainom in Franklinom.

JOHNSON POLETI DANES NA POGREB V AVSTRALIJU

Predsednik ZDA L. B. Johnson bo odletel danes opoldne na pogreb avstralskega ministrskega predsednika Harolda E. Holta, ki je preteklo nedeljo pri plavanju v morju nedaleč od svojega bivališča pri Melbourne utonil. Ni izključeno, da bo Johnson obiskal tudi ameriške vojake v Južnem Vietnamu.

WASHINGTON, D.C. — Sinoči je Bela hiša objavila, da bo danes opoldne odletel predsednik Združenih držav Lyndon B. Johnson z Andrews Air Force Base v Melbourne v Avstraliji na pogreb preteklo nedeljo utopljenega predsednika vlade Harolda E. Holta. Pokojni predsednik vlade H. E. Holt je bil osebni prijatelj Johnsona in trden podpornik njegove vietnamske politike. Preteklo nedeljo opoldne je izginil, ko je plaval v morju južno od Melbourne nedaleč od svojega bivališča. Njegovega trupla doslej še niso našli, vendar so Holta proglasili za mrtvega in bodo opravili zanj v petek v anglikanski katedrali sv. Pavla v Melbourne običajne pogrebne obrede in molitve.

Let iz Washingtona v Melbourne v Avstraliji bo trajal z vmesnimi pristanki nekako 30 ur. Po avstralskem času bo predsednik L. B. Johnson v Melbourne v četrtek zjutraj. Tam ga bo sprejel dosedanji namestnik predsednika vlade John McEwen, ki bo danes zaprižen za začasnega predsednika vlade. McEwen bo ostal na čelu vlade, dokler ne bo liberalna stranka, najmočnejša v vladni koaliciji, izvolila Holta naslednika.

Pogreba pokojnega predsednika vlade Holta se bodo udeležili tudi vodniki drugih zavezniških držav, gotovo tistih, ki sodelujejo v vietnamski vojni. McEwen je dejal, da bodo priložnost porabili za razgovor o vietnamskem vojskovanju. Kot znano ima Avstralija v Južnem Vietnamu v boju 6.000 mož, ki so se v vojni z rdečimi gverilci prav odlično izkazali. Pričakujejo, da bo novi predsednik avstralske vlade nadaljeval v pogledu Vietnamu dosedanjo politiko, četudi je proti njej doma precej opozicije.

Iz krogov blizu Bele hiše prihajajo vesti, da ni izključeno, da se bo predsednik L. B. Johnson na povratku iz Avstralije ustavil v Južnem Vietnamu, da pozdravi ameriške vojake in jim vošči praznike.

Primerna za gozd

WASHINGTON, D.C. — Nadeno tretjino vse površine ZDA je primerno za rast gozda.

Iz slov. naselbin

Slovenci na TV v Chicagu

CHICAGO, Ill. — V soboto, 23. decembra, bo ob 11. uri dopoldne, bo čikaška javnost imela priliko videti na televizijski postaji 26 skupino slovenskih otrok predvajati plesne na slovenske narodne pesmi. Na programu z naslovom "Christmas is Everywhere" bo nastopilo 14 narodnosti.

Posebna vrednost tega programa je, da vsako narodnost zastopajo in izvajajo otroci. Slovence bodo zastopali Edy in Johny Burjek, Lydia Erman, Vanda Gregorich in Magda in Herman Simrauh, pod vodstvom Mrs. Metode Fišinger.

Senator F. J. Lausche se pripravlja na kandidaturu

CLEVELAND, O. — Senator F. J. Lausche je bil pretekli teden v našem mestu, da pripravi vse potrebno za svojo kandidaturo za senatorja. Hoče namreč še tretjič kandidirati za senatorja. Po letih spada namreč med mlajše senatorje, saj je komaj 72 let star, v senatu je pa velik senatorjev, ki ga v tem pogledu visoko prekašajo. Lausche je zaenkrat uredil le tehnične priprave za volitve, ne pa političnih. Te šele pridejo na vrsto. Tehnične priprave bodo seveda morali v glavnem opraviti njegovi prijatelji. Stranka mu pri tem poslu le nerada pomaga, pa Lausche tudi ne misli, da bi jo s svojimi prošnjami motil.

Politični opazovalci mislijo, da bo Lausche imel tekmece tako pri primarnih kot pri glavnih volitvah. Tekmecev med demokrati se mu ni treba preveč bati, imel jih bo pa vseeno. Med demokratskimi politikmi že krožijo imena morebitnih tekmecev.

Na republikanski strani se bosta za Lauschetovo senatno mesto potegovala ali Taft ali pa Saxbee. Saxbee je sedaj republikanski ohajski državni pravobranilec, je torej med republikanci znana politična osebnost. Vendar bo kandidiral le takrat, ako se Taft ne bo hotel potegovati za to mesto. Taft je sedaj kongresnik v Washingtonu in se je moral pošteno potruditi, da je lani zmagal v Cincinnatiju. Pravijo, da ga ne mika, da bi se boril z Lauschetom.

Glavno mesto Japonske Tokio ima že preko 10 milijonov prebivalcev.

Iz Clevelanda in okolice

Kdo je našel—

Na seji Društva Ribnica št. 12 ADZ preteklo nedeljo je bilo izgubljenih nekaj listin. Kdor jih je našel, je prošel, da jih odda v SND na St. Clair Avenue pri bari (v klubu).

Asesment—

Društva, ki zborujejo v SND na St. Clair Avenue, bodo pobirala asesment v petek, 22. dec.

Žalostna vest—

Mrs. Marijana Rolich, 18132 Marcella Road, je dobila sporočilo, da ji je v Marinu pri St. Petru na Krasu umrla sestra Marija Ovein, stara 85 let. Tam je zapustila pet sinov in eno hčer, tu pa omenjeno in več drugih sorodnikov.

Barvni TV—

V Norwood Appliance & Furniture na 6202 St. Clair Avenue imajo odlične ZENITH barvne televizorje po ugodnih cenah.—Več v oglasu!

Odbor isti, \$200 za Slov.

kapelo—

Društvo Ložka dolina je na letni seji izvolilo za leto 1968 ves stari odbor. Sklenilo je tudi darovati \$200 za Slovensko kapelo v Washingtonu, D.C.

Odbor za l. 1968 —

Društvo Glas clevelandskih delavcev št. 9 ADZ ima za l. 1968 sledeči odbor: predsed. Joseph Lausin, podpredsed. Louis Erste, taj. Andrew Champa, 1874 E. 225 St., tel. 481-6437, blag. Robert L. Menart, zapis. Joseph Ponikvar; nadzor. odbor: Frank Ahlin, John Orazem in William Hovecar, zastop. za mladino Eugene Lausin, reditelj Florijan Mocilnikar, poročevalec za liste Louis Erste, zastop. za konf. in klub društev SND Frank Chesnik. Društvene seje so vsako l. nedeljo v mesecu ob 9. dopoldne v SND na St. Clair Avenue.

V republiki Čile bodo nadomestne senatne volitve

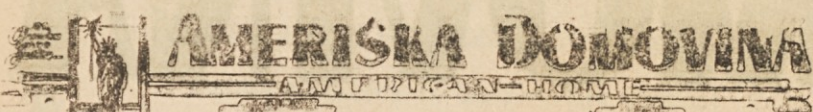
SANTIAGO, Čile. — V osmem čilenskem volivnem okraju so bile včeraj nadomestne volitve za svobodno mesto v senatu. Na videz je to malo pomemben dogodek, pa vendarle ga ni treba prezreti.

V senatu se ne bo dosti spremenilo, naj bo izvoljen ta ali oni kandidat, važno pa bo, da se bo pokazalo, kaj mislijo volivci o politiki predsednika Freya. Pri volitvah so nastopili trije kandidati: krščanska demokracija, radikalov in nacionalne stranke. Radikalnega kandidata podpira vsa levica, nacionalnega pa desnica. Rezultat še ni znan.

Znanost odkrila "tajno življenje"?

STANFORD, Calif — Bioke-mikom Stanford univerze se je posrečilo umetno producirati "primitivno obliko življenja", neke vrste virusno molekulo, ki se je sposobna v živi celici reproducirati.

Kemika, ki se jima je ta poskus posrečil, zanikata, da bi bila to res znanstvena stvaritev življenja, v njem vidita le začetek uspešnega dela v tem naporu. Znanstveni uspeh obeh biokemikov, dr. A. Kornberga in dr. M. Gouljana, izredno hvalijo in kažejo na njegov izreden pomen za bodočnost.

6117 St. Clair Ave. — Henderson 1-0628 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

Published daily except Saturdays, Sundays, Holidays and 1st week of July

Manager and Editor: Mary Debevec

NAROČNINA:

Za Združene države:

\$16.00 na leto; \$8.00 za pol leta; \$5.00 za 3 mesece

Za Kanado in dežele izven Združenih držav:

\$18.00 na leto; \$9.00 za pol leta; \$5.50 za 3 mesece

Petkova izdaja \$5.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:

\$16.00 per year; \$8.00 for 6 months; \$5.00 for 3 months

Canada and Foreign Countries:

\$18.00 per year; \$9.00 for 6 months; \$5.50 for 3 months

Friday edition \$5.00 for one year

Second Class postage paid at Cleveland, Ohio

83

No. 243 Tuesday, Dec. 19, 1967

Ob koncu kongresnega zasedanja

Prvo leto zasedanja 90. Kongresa je bilo končano sicer pretekli petek, toda pogrebni govor bi mu lahko napisali že na Zahvalni dan. Že takrat je bilo namreč jasno, da Kongres ni bil tak, kot smo vsi pričakovali.

Ko je Kongres v januarju začel zasedati, mu je predsednik Johnson predložil dosti obširen program in seznam potreb, ki jih ima dežela. Obenem je povečini povedal tudi svoje mnenje do posameznih perečih problemov. Lahko je bil človek predsednikovih misli, lahko jih je tudi kritiziral, toda nujnosti jim ni mogel odrekat.

Kongres ni bil takih misli. Ni zagrabil za delo. Kot vsako leto se je obiral in pečal z malenkostmi, čas mu je pa tekkel. To ga ni dosti brigalo. V predstavniškem domu so na dolgo mltili prazno slamo o slučaju kongresnika Adama Powella, v senatu so pa do kosti obrali senatorja Doda. Vse kaže, da sta res velika grešnika, naj jih človek ogleduje s katerikoli strani, toda Kongres ne bi smel zgubljati toliko časa s takimi zadevami in jih nazadnje zaključiti še z manj kot nič: ni mogel postaviti pravilnika za moralno ocenjevanje političnih del članov našega Kongresa. Tak pravilnik zahteva naša dežela že desetletja. Zadevi Powell-Dodd sta dali Kongresu zlato priliko, da pove, kaj razume pod besedami dostojnost, poštenost itd., pa jo je zamudil. Bog ve, kdaj se bo vrnila.

V Kongresu je dalje nastal nov položaj, ki ga nihče ni hotel dosti globoko presojati. V Kongres je prišlo 47 novih republikancev, ravno toliko demokratov je pa zmanjkalo. S tem je bila v predstavniškem domu omogočena obnova stare konservativne koalicije republikanskih in konservativnih južnih demokratskih kongresnikov. Ta koalicija je kmalu zavladovala v predstavniškem domu in dobila svoj vpliv tudi na senat. Zato je pa demokratska večina v Kongresu ostala brez pravega vodstva. Predsednik predstavniškega doma McCormack je znova pokazal, da ni dorastel svoji poziciji, v senatu se pa senator Mansfield ni tako uveljavil, kot bi se moral. Ni vodil senatne večine, se je pečal rajši z zunanjo politiko, kjer mu je pa senator Fulbright hodil v zelje. Oba skupaj pa pri vsej svoji kritiki Johnsonove zunanje politike nista našla nobene primerne alternative.

Tó je dalo omenjeni konservativni koaliciji možnost, da je vtisnila vsemu kongresnemu zasedanju pečat konservativnosti. Kongres je Johnsonu samo oponiral in svojo opozicijo utemeljeval z nasprotovanjem vojskovanju v Vietnamu, kaj pozitivnega pa proti Johnsonovemu delovnemu programu ni postavil.

Zaverovanost v opozicijo in pomanjkanje lastnega delovnega programa je seveda onemogočilo Kongresu vsako sistematično in konstruktivno delo od začetka do konca zasedanja. Najlepše se je to pokazalo pri obravnavanju proračunskega zakona. Kongres ga je po dolgih debatah končno izglasoval. Ko je bil zakon izglasovan, so ga pa začeli popravljati v nakazilnih zakonih. Nakazilni zakoni bi bilo morali le dopolnjevati pooblastilne, v resnici so jih pa spreminjali. Pa ne samo to. Ko se je administracija končno odločila — po našem za par let prepozno — za nove davke, je pa Kongres rekel, da je treba najprej izdatke omejiti, potem šele misliti na nove davke. Tako so prišli celo nakazilni zakoni pod nož in bili reducirani v raznih postavkah brez vsakega pravega sistema. Seveda je pri tem akcija za nove davke bila pokopana v Millsovem odboru. Tako je ustvarila finančna politika letošnjega kongresnega zasedanja sliko prave zmede in cirkusa. Posledice pa čutimo v stalno naraščajoči druginji.

Slično se je godilo tudi drugim zakonom. Naj navedemo samo enega, ki ga bralci najbolj poznajo: zakon o povišanju pokojnin v sistemu Social Security. Zakon je potreben. Če kdo ni, niso gotovo upokojenci krivi za druginjo, so njena žrtev, pa vendar so nekateri politiki hoteli porabiti zakon za sredstvo, kako bi se ognil zvišanju direktnim davkom. Človek je pri tem dobil vtis, da v Kongresu mislijo, da je treba zavoženo davčno politiko sanirati s primerno "prirojeno" socialno! Ko je bila ta ideja pokopana, so se pa v Kongresu zopet obirali in šele prav zadnji trenutek izglasovali povišanje pokojnin, seveda ne v takem obsegu, kot je to predlagala Johnsonova administracija.

Kot zakonu o povišanju pokojnin se je godilo tudi drugim socialnim in prosvetnim zakonom. Izglasovani so bili zadnji trenutek zasedanja izmaličeni zakoni o boju proti revščini o podpiranju šol, o podpiranju tujine, o kontroli mesa in mesnih izdelkov itd.

Pri vsem tem je Kongres zanemaril svojo glavno nalogo: v prejšnjih 2 letih je izglasoval celo vrsto zakonov na hitro roko. Vsi ti zakoni so potrebni revizije, tega ne tajijo ne demokratje ne republikanci, pa vendar ni Kongres v tem pogledu storil prav nobenega koraka. Tako se bodo slabo

sestavljani zakoni iz prejšnjih let vlekli še naprej v nedogled.

Kongres je pomanjkanje odgovornosti pokazal posebno glede vojskovanja v Vietnamu. Brez obotavljanja je izglasoval vse izdatke za vojskovanje, da ne bi zadel ob patriotizem vse dežele. Ko je pa bilo treba misliti na to, da je treba te izdatke pokriti z novimi davki, se je očitno izmikal svoji dolžnosti. Posledico take kongresne politike čutimo že celo leto. Še nikoli ni v enem letu druginja tako naraščala kot ravno letos. In bo še, kajti nihče nima poguma, da bi napovedal, kdaj lahko pričakujemo stabilizacijo cen.

Kongresnikov in senatorjev se je prijel naveličanost in nezadovoljnost. Samo gledajo okoli sebe, na koga bi lahko zvalili odgovornost, ki pada prav za prav na njihove rame.

Srečni bi bili, ako bi upali napovedovati, da bo zasedanje v prihodnjem letu boljše in odgovornejše. Pri sedanjih sestavi Kongresa ni mogoče pričakovati kaj boljšega. Morja bodo volitve dale kaj več upanja na l. 1969.

BESEDA IZ NARODA

Njujorški srenjčani smo narodne nedelje začeli

NEW YORK, N.Y. — Včeraj, 10. decembra, je bila v New Yorku nedelja s sivo nebovino. Precej mrzel veter je hitel od strani Hudson proti East Riverju. Za njujorške Slovence pa je bil to dan, katerega lahko naš župnik Father Richard vpiše v farno kroniko kot mal — toda lep — praznik naše narodne srenje.

Včerašnja nedelja je bila prva, ko se je druga nedelja v mesecu — kot materinsko — mladinska — razširila v narodno. Mirno lahko rečem, da ob svojem začetku je dobila vprav takšno svojo podobo. Začutil sem v pogledu po cerkvi osnovno tkanino biti naše narodne skupnosti: ne smejo umreti! V pridigi nam je župnik podal še nekaj globokih misli, ki so delale to mašo vprav praznično v njeni posebni preprostosti in intimnosti. V razmišljanje nam je podajal tole: "Z lastno pridnostjo so si Slovenci ustvarili svoje domove in cerkve, jih uredili po svoji sposobnosti... Največja skrb pa je za naše otroke, da bi rastle v starosti, modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh... Nas vse pa skrbi, kdo bo lahko prevzel duhovno dediščino, kdo bo lahko tudi v prihodnje razvijal duhovne talente med nami. Pomagati si moramo sami... Kjerkoli je bogoslužje v slovenščini, smatramo to za svoj ponos, da se ga udeležujemo redno, da pomagamo pri ureditvi, da bo lepo: Bogu v čast in korist vašim dušam. Brez pomena je tožiti o slabem obisku sv. maše, ki se daruje v slovenščini, ako sami ničesar ne storimo zanjo..."

Zares, spet bi rad poudaril že zapisano misel: "Če nam je slovenstvo in narod nekaj več kot izgovorjena beseda ali mrzla stena, postavljena nekje, potem se bomo zavedali svoje dvojne plemenite dolžnosti skupnega narodnega izživljanja tudi takrat, ko Bogu izkazujemo svojo čast."

Po pridigi smo doživeli nekaj silovitih trenutkov močnega doživljanja. Kakor g. France Gorše zmeraj z resnobo opravi vlogo bralca pri slovenskih mašah, je vprav s srčnostjo odmolil dopolnilni del prošnje, ko smo mu vsi potem s srčnostjo odgovorjali z besedami: "Prosimo Te, usliši nas!" Na dodatne prošnje: "... za zmago koncilске misli krščanskega bratstva med jugoslovanskimi narodi, ... za srečno bodočnost slovenskega naroda, ... za polno, rodno in dolgo življenje naše narodne skupnosti njujorške fare sv. Cirila."

"Prosimo Te, usliši nas!" smo zares ponižno in iskreno prosili Zvesmogočnega.

Zvonček je naznanil trenutek Darovanja. V prvih klopeh sta vstala: Lizika Ravnikar in Peter Jenko. Pristopila sta k mizici pred stranskim oltarjem, vzela z mizice na dveh malih pladnjih pripravljeno vino, vodo in hostije ter odnesla k glavni mizi darilnemu altariju. Naši mladi so sodelovali pri sveti daritvi na način, ki smo ga prvič doživljali. In skupno obhajilo je bilo vsled tega še mogočnejše.

Pri tej maši smo odkrili nove lepote v bogoslužju... Pri tej prvi narodni maši smo odkrili,

kaj nas lahko v še dolgo življenje veže... Pri tej maši smo odkrili: starost in mladost, ki je življensko nihanje tako pri posamezniku kakor tudi pri skupnosti... Pri tej maši narodne nedelje smo njujorški Slovenci 'spet svojo cerkev posedli', pri naslednji, pa upam, da jo bomo čisto napolnili; čisto napolnili, če bo vsakdo izmed nas, ki smo bili včeraj navzoči, ogrel in pripeljal za prihodnjega NARODNO NEDELJO, 14. JANUARJA 1968 v srenjsko središče, v domačo cerkvikovo sv. Cirila na "Osmi".

Obrazi nam bodo še bolj razžarjeni kot včeraj, ker novo življenje se bo med nami začelo, ki bo vsakemu pregnalo vsak pomislek na smrt naše skupnosti. V to nam Bog in si sami pomagajmo! Tone Osovnik

Lelna seja Kluba slovenskih upokojencev za Sentklersko okrožje

CLEVELAND, O. — Letna seja Kluba slov. upokojencev za Sentklersko okrožje se bo vršila v četrtek, 21. decembra, začetek točno ob 1.30 popoldne, v navadnih prostorih SND na St. Clair Ave. Na dnevnem redu je ureditev važnih zadev kakor tudi izvolitev odbora za prihodnje leto. Po seji bodo servirali brezplačno večerjo, po večerji bo pa prosta zabava. Vabim vas, da se udeležite seje in večerje, pripeljte prijatelje in jih vpišite v našo prijetno družbo.

Vabi in pozdravlja,

Joseph Okorn, predsed.

Pokojni dr. Franc Jaklič

MILWAUKEE, Wis. — Kot je Ameriška Domovina že sporočila, je na Marijin praznik 8. decembra umrl v Milwaukee, Wis. rev. Franc Jaklič, doktor bogoslovja in nekdanji ugledni profesor ljubljanske klasične gimnazije. Pogreb je bil pretekli torek 12. dec. Pogrebno mašo je opravil milwaški pomožni škof Atkielski ob asistenci župnika dr. Mateja Setničarja in prof. dr. Jožeta Goleta. Pogrebni govor je imel dr. Pavle Krajnc. Pokojnik je pokopan na Mt. Olivet pokopališču tik za grobom msgr. I. Gabrovška.

Prof. dr. Franc Jaklič je bil zelo izobražen slovenski duhovnik, ki je pred leti veliko pisal. V dvajsetih in tridesetih letih je za razne slovenske tednike in mesečnike napisal nešteto vzgojnih člankov, po škofu Tihameru Tothu pa priredil vzgojno mladinsko knjigo "Svetla pot". Za zbirko Mohorjeve družbe "Življenje svetnikov" je napisal na polovico vseh prispevkov. Skupaj z prof. dr. Vrečarjem je pokojnik sestavil "Liturgiko", učno knjigo za slovenske srednje šole. Častilec sv. Rešnjega Telesa je dr. Jaklič poznan po svojih globokih "Urah češčenja", ki jih je izdal v posebnem molitveniku.

Predvsem pa je dr. Jaklič postal znan s svojima knjigama o misijonarju Knobleharju in o škofu Baragi. Na sto in sto slovenskih dijakov in drugih Slovencev je z navdušenjem prebralo ta dva življenjepisa. Pri branju knjige o Knobleharju smo v mislih hodili po Sudanu pa ob Belem in Modrem Nilu tam v srednji Afriki. Z Baragom pa smo v mislih hodili po spodnjem in zgornjem Michiganu — kdo si ne bi zapomnil kraja "Kri-vo drevo" (Arbor Croche) — pa ob Michiganem in Gornjem jezeru, pogled pa je pri Sault-Ste. Marie silil na kanadsko stran. Pri tem seveda nismo vedeli, koliko truda, študija in raziskovanja je dr. Jaklič vložil v ta dva življenjepisa. Po več letih pa smo počasi zvedeli, da je pokojnik zbiral podatke in gradivo za ti dve knjigi dolga leta. Predvsem mu je bil pri srcu škof Baraga, največji slovenski misijonar, obenem pa ameriški pionir. Kot znano vsakemu Slo-

vincu, je Baraga ustanovitelj marquetteške škofije v Gornjem Michiganu, katere sedež je bil najprej pri Sault-Ste. Marie, dokler je ni sam prestavil na sedanje mesto. In prav tako je znano, da je bil Baraga od svojega prihoda v Ameriko pa do svoje smrti predvsem misijonar Ochipve Indijancev, katerim je sestavil slovnico in slovar. Danes sta to silno dragoceni knjigi. V svoji misijonski gorečnosti se je Baraga tako odlikoval, da je, kot najbrž vsakdo ve, resen kandidat za svetniško čast. In pokojni dr. Jaklič je bil eden najboljših poznavalcev tega velikega misijonarja in ameriškega pionirja.

Naj nanizam nekaj dr. Jakličevih življenjskih podatkov. Rodil se je l. 1892 pri Sv. Gregoriju na Dol. Po končani ljudski šoli doma in po odlično opravljeni maturi na II. drž. gimnaziji na Poljanah je stopil v ljubljansko bogoslovje. Novo mašo je pel l. 1915. Po dveh letih kaplanske službe v Sostrem pri Ljubljani ga je škof Jeglič poslal v Innsbruck, kjer je l. 1921 Jaklič postal doktor bogoslovja. Po vrnitvi v Ljubljano je postal vzgojni prefekt v zavodu Sv. Stanislava, obenem pa na škofovo željo tudi profesor verouka, filozofije in jezikov na škofijski gimnaziji pod isto streho. Kljub toliki zaposlenosti je dopolnjeval svoje filozofsko in pedagoško znanje pri prof. Vebru in Ozvaldu na ljubljanski univerzi. Eden bivših gojencev škofovih zavodov je rekel: "Prav za prav je dr. Jaklič tedaj delal skoro za tri." L. 1931 ali 1932 je postal prof. verouka in filozofije na državni gimnaziji, najprej nekaj mesecev v Celju, nato dve leti v Kranju, l. 1935 pa je prišel na ljubljansko klasično gimnazijo, kjer je ostal do maja 1945, ko se je z drugimi Slovenci umaknil pred komunističnim režimom na Koroško in vzhodno Tirolsko.

Pokojni dr. Jaklič je bil znan kot strog profesor, ki je od dijakov veliko zahteval. Pa tudi sam je bil v svojih predavanjih zelo temeljit. Primer njegove temeljitosti je njegov daljši članek v Ave Maria kolektoru pred 10 leti, v katerem dr. Jaklič dokazuje Jezusovo božanstvo. Večkrat sem imel priliko opaziti, da je dr. Jaklič zaradi svoje izobrazbe in zaradi svojega intelektualnega dela užival velik ugled v proforskem zboru te najbolj znane slovenske gimnazije. Sam liberalno misleč, a za ugled zavoda tako prizadevni ravnatelj dr. Lokar je pri šolskih oblasteh dosegel, da je bil po odhodu kanonika dr. Zupana dr. Jaklič predstavljen na ta zavod. To veliko pove.

V začetku l. 1946 je dr. Jaklič zapustil Tirolsko in na povabilo odšel v Gorico, ki je bila tedaj pod angleško-ameriško zasedbo. Tam je bil dve leti profesor verouka na novo ustanovljenih slovenskih srednjih šolah. V zač. l. 1948 je odšel v Argentino, kjer je po začetnih težavah in razočaranjih končno postal kurat v bolnišnici. Ko si je za silo uredil življenje, je nadaljeval z raziskovanjem Knobleharja, predvsem pa škofa Barage.

Toda vedno bolj ga je prevzemala želja, da bi Barago posvetil vse svoje moči. Ta želja pa vabilo Baragove zveze iz Marquette sta ga pripeljali iz Argentine v Marquette v Gornjem Michiganu. Na željo tamošnjega škofa Noa je dr. Jaklič raziskoval Baragove svetniške kreposti, ki morajo biti kar najbolj vestno raziskane in dokazane za svetniški proces. Zbral je veliko gradiva za potrditev teh kreposti, le žal, da dela ni povsem dokončal.

Po štirih letih bivanja ob Gornjem jezeru mu je zdravje povsem odpovedalo. Že v Argentini in delno že prej se je boril s sladkorno boleznijo, ki je po svoje vplivala na živce. Temu se je pridružila še samota dol-

gih zim ob Gornjem jezeru, ki jo je pokojni težko prenašal. Hudo bolan je poleti 1960 prišel iskat zdravja v Milwaukee. A kmalu po svojem prihodu sem je doživel hudo in grenko razočaranje, ki ga je dr. Jaklič smatral za najhujše v svojem življenju: marquetteška škofija mu je uradno sporočila, da ona ni plačnik za njegovo zdravljenje in da naj se glede tega obrne na svoja dva sponzorja. Tedaj je dr. Jaklič dejal: če bi mi katerikoli druga škofija to naredila, bi na kak način razumel. A da mi je to sporočila Baragova škofija, ko sem toliko let žrtvoval za raziskovanje življenja in dela njenega ustanovitelja, tega ne morem prenesti... Res, da je bil dr. Jaklič samo gost marquetteške škofije, vendar bi bili morali v Marquette to zadevo kako drugače urediti, ne pa tako po mačehovski. In ko ga je tudi vodstvo sanatorija spomnilo, naj se obrne na svoja dva sponzorja, tedaj je dr. Jaklič odgovoril: jaz služim katoliški Cerkvi... že 45 let, ne pa bratu ali sestrični... Hudi boleznii se je zato pridružil izredno duševnotrpljenje in popolna negotovost. Priprani pa smemo biti, da je v tistem res hudem položaju zanj posredoval pri Bogu sam škof Baraga: ko je kancler milwaške nadškofije msgr. Brust, ki je tudi študiral v Canisianu v Innsbrucku kot nekoč dr. Jaklič, zvedel za hudi dr. Jakličev položaj, je sporočil: Bodite priprani, da vas ne bomo pustili umreti na cesti. Po tem sporočilu se je dr. Jaklič začel o zdravje boljšati, spet je dobil zaupanje vase in po nekaj mesecih prevzel službo kurata v Trinity špitalu v Cudahy, obenem pa po malem spet delal za Barago. A ker se je sladkorna boleznii pridružila še arterioskleroza, se je po treh letih preselil v St. Camillus, kjer je precej zaslimen čakal na svojo smrt. Bog ga je rešil telesnega, še bolj pa duševnega trpljenja. Velike bolniške stroške je vsa tri leta plačevala milwaška nadškofija, čeprav dr. Jaklič ni bil tu niti povabljeni gost. Je prav, da Slovenci in drugi po svetu zvedo za to milwaško velikodušnost.

Priprčan sem, da je ob smrti gorečega duhovnika in slovenskega kulturnega delavca dr. Fr. Jakliča na mestu samo takle realistični prikaz. Naj nam vsem služi za meditacijo in za memo. Vskakemu na svoj način.

Priprani pa smemo biti, da je usmiljeni Oče nebeski bogato poplačal dr. Jakliču njegovo gorečo duhovniško službo, prav tako pa njegovo vzgojno in kulturno delo; zlasti pa ga je obilno nagradil za njegovo zgodovinsko raziskovanje obeh velikih slovenskih misijonarjev, Ignacija Knobleharja in slovenskega preporoditelja (prof. Prijatelj!) pa ameriškega pionirja — svetniškega škofa Barage. Enako pa mu je obilno poplačal njegovo pomoč živečim slovenskim misijonarjem, ki jo je pokojnik dajal prav do svoje smrti.

Janez Grum

Nocoj...

Nocoj gre vsaka pot domov, steze do doma razpeljane, so s svitom belih zvezd postlane; kako je lepa pot domov!

Ob Savi vas počiva v snegu, za njo se belijo planine, in cerkev na položnem bregu okras vasi je in doline.

Nocoj so misli svetle, čiste, kot igle na samotni jelki, pozabljam zgodbo o pepelki, ko svojih dni obračam liste.

Nocoj gre vsaka pot domov, do src speljane so stezice, v ljubezni sklenjene desnice; kako je tope! rodni krov!

M. Jakopič

Maks Metzger:

Monika potuje na Madagaskar

Mamka Rancavelo je bila razočarana. Če le ne bo nazadnje tudi z železnimi lonci tako in bodo morda 'le' nekaj drugega?

Slednjič jih je Arabec vprašal, kaj žele, in jih pozval, naj stopijo gor k njemu. Vsa trgovina je bila prav do stropa napolnjena s pisanimi blagovi, na tleh pa je stalo brez števila loncev. Mamka Rancavelo je morala s silo odtrgati oči od blaga. Na obiskovalcih iz ravnine je bila pač tu in tam videla košček sličnega blaga, a da je toliko in tolikanj različnega, to ji je skoraj sapo jemalo. Pa — blago sem, blago tja, prišla je zaradi železnih loncev.

Izbrala si je enega, ki se ji je zdel pravešne velikosti, in ga dvignila. No — teža je že mnogo obetala. Toda v trgovini je bilo pretemno, morala ga je natančno videti. Z integritetoma rokama je nesla lonec na verando. Teta je šla z njo. Tam sta ga sukali na vse strani in trkali s členki po njem. Čeprav Rancavelo še ni poznala železnih loncev, ji je zven vendar razodeval, da ni bilo razpok. Torej, kar se tega tiče, je bilo v redu. A le eno sredstvo je, s katerim ga moreš natančno preizkusiti, moral si videti, kako se zadrži lonec, če mora požreti vodo. Arabec se je smehljaj. Spoznal se je že, kajti pri njem je bilo že več takih mamk, kot je bila Rancavelo. Poklical je malega sluga, da je nalil v lonec vode iz že pripravljenega bambusovega trsa.

Pol ure so sedeli vsi štirje v napetem pričakovanju okrog lonca: količina vode se ni zmanjšala in na rdečastorjavem lesnem podu ni bilo opaziti nobene kapljice. Prestajala je le še preskušnja z ognjem. Potrpežljivi trgovci jim je tudi pri tem šel na roko. Peljal je trumico kupcev skozi trgovino prek ozkega dvorišča, kjer so bili neredno razmetani zaboji, vreče in zavoji in so se rjavi ženski in otroški obrazi plaho skrivali za polodprtimi vrati.

V kuhinji je plapolal svetel ogenj. Pristavili so lonec z vodo in čez čas, ki se je zdel mamki Rancavelo izredno kratek, je že zavrela voda in kipevala prek roba. Drugi pregled je pokazal, da se tudi sedaj lonec ni nič spremenil, razen da je imel pošteno sajaste lise. Nesli so ga spet v trgovino nazaj in postavili na njegov prostor, toda prej je še mamka Rancavelo potegnila iz svojega krilca slamnato vlakno in mu ga navezala okrog ročaja, da ji ne bi mogel biti na kak zloben način zamenjan. Nato sedli teta in nečakinja na verando in se prav temeljito porazgovorili. To je trajalo najbrže zelo dolgo, kajti mama sta imela medtem dovolj časa, da sta se s trgovcem domenila glede kavčuka. Arabcu ni bilo treba delati ne preskušnje z vodo ne z ognjem. Hacin drano je poznal, saj ga je preživljal. Poduhal je klobčiče, jih malo razpraskal z nohti, vlekkel za konce navite niti in jih spustil, da so odskočili nazaj, tehtal, preudarjajoč vrečo najprej z eno potem še z drugo roko, jo postavil na mizo in rekel prijazno se smehljaje: "En velik in en majhen lonec in zraven še šest sežnje silimene — ognjenordečega blaga za rute opasnice." Beloha ni trenil z očmi, čeprav je bil kratkomočno prevzet. Dva lonca! Nikdar ni bil upal dobiti več kot enega. In šest sežnje silimene! Rdeča barva je najljubša barva Malgašov in tako mehko, voljno rutu mu je bila nekoč podarila mati, ko je bil še deček. Nikoli ni pozabil, koliko prijetneje leži

to blago na koži kot pa praska-joča slama. Zdaj se je usedel še on s stricem v drugi kot verande in tudi njun razgovor je moral trajati precej dolgo, kajti sonce je že stalo navpično nad pločevinasto streho, ko sta se dogovorila. Nato je vzel Beloha svojo vrečo s hacindranom z mize, Rancavelo je še enkrat ošnila lonec z očmi in si natančno zapomnila, kje je stal. Potem so vljudo rekli trgovcu, naj ga dobri duh čuva, da si pa vendar morajo vso stvar še malo premisliti. — "Eh — eh — ne dolgo — samo en dan ali pa dva!"

Tudi tega je bil Arabec že vaje in se je smehljaj. Nato se je vsa družba podala v stricevo kočjo in premišljevala. To pa jih ni oviralo, da ne bi jedli, spali in šli proti večeru malo na sprehod. Pri tem so od daleč videli komisarja v njegovi filijani. Dasi bi bila mamka Rancavelo tako rada videla pravega Vacaha prav od blizu, je stopila vendar z ostalimi vred za neko kočjo, ko so tekli nosači z njim mimo. Videla je le toliko, da tudi on ni bil tako bel, kot si je bila ona predstavljala Vacaha — barva njegovih lic je bila prej podobna barvi oskubljenega kokošjega bedra. Če je bil po vsem telesu tak, ji je bil pa že Beloha bolj všeč. — Prvi Vacaha, ki ji je ugajal, je bila Monika. Tega ni prav nič prikrivala in včasih jo je prosila dovoljenja, da se sme dotakniti njenih lic in las. — Plašno so pokukali tudi v hišo, kjer ima misijonar dobrega duha ujetega, kot on trdi. Morda pa je to povsem drug Zana-hary, ne njihov? Kako bi mu mogli ugajati ti neudobni sedeži, ki je vendar vaje počivati na oblakih in drevesnih kronah?

Drugo jutro pa je res prišel nepozabni trenutek, ko je držala mamka Rancavelo svoj prvi železni lonec kot lastnino v rokah. Rdeče je ležalo v njem, vse skupaj pa je kralovsko. Teta je smela nesti mali lonec in Beloha je prejel v dar nebeško dišeč ganje, ki je bilo že samo vredno tri dni dela s hacindranom in štiri dni napornega veslanja.

Mamka Rancavelo je spet enkrat imela prav — kot še vedno. Povratek domov je bil kaj vesel in, če bi točno izračunali, je trajalo skupno samo tri leta in dva tedna, da je Zanahary izpolnil Rancavelino željo po železnih loncih.

Atek je poslušal babičino pripovedanje z največjo pazljivostjo. Čeprav ni povedala vse tako natančno, kot je tu zapisano, je vendar lahko iz svoje skušnje izpolnil pomanjkljivosti. Ko je bila pri kraju, jo je vprašal, če so tu v gozdu še hacindranove rastline. Več kot preveč, je odgovorila, in zdaj potujejo njuni sinovi z ženami kdaj pa kdaj v Vangaindrano, da tiske tam v zameno za hacindrano lonce in druge stvari, ki jih tu v gozdu primanjkuje.

Ko sta se starca med zahvaljevanjem in blagoslavljanjem poslovila, je hodil atek po koči in zvižgal. Ko je to opravil, je dejal:

"Veš, Monika, zdi se mi, da ima mamka Rancavelo prav, dobri duh je v Tengenali doma! Po njenem opisu sodeč, ni hacindrano nič drugega kot kavčuk, ki ga jaz iščem!"

Spodaj na slavnostnem prostoru je bilo še vedno glasno, ko sta šla spat, in Bevave to pot ni bilo na sprehod, da bi zataknil atkovo mrežo.

Preden sta zaspala, je atek še rekel:

(Dalje prihodnjič)

Rojak piše o davnih in nedavnih dogodkih

SHELTON, Conn. — Vsako leto za praznik Vseh svetnikov, mi uhaajo spomini na konec prve svetovne vojne, čeprav je od takrat preteklo že 47 let.

Spomladi leta 1918 sem bil premeščen k madžarskemu Honvedu št. 2, k drugi stotnji. Bil sem edini Slovenec pri kompaniji. Komendant stotnije je bil dobričina, kakršnih je bilo malo. Nikoli ni nikogar kaznoval, dopusti so bili razdeljeni redno po skupinah. Bil sem šele par mesecev pri kompaniji, že sem dobil 14-dnevni dopust. Ko sem se v začetku junija 1918 vrnil z dopusta, je bila naša stotnja že pripravljena, da odide na Piavo v trinajsto, zadnjo ofenzivo.

Po nekaj dneh smo že odšli proti Piavi. Vse od Gorice in skoraj do reke Piave smo hodili peš. Prav blizu Piave smo se ustavili v vasi Villa Ema. Ker se nisem dobro počutil, sem se javil bolnega. Zdravnik me je pregledal, ugotovil visoko vročino in me poslal v začasno bolnico, odkoder so me z drugimi bolniki odpeljali z vlakom Rdečega križa v bolnico št. 405 v Udine.

To je bilo 15. junija 1918. Dne 16. junija zjutraj pa se je začela trinajsta in zadnja ofenziva na reki Piavi. Kako je končala kompanija, pri kateri sem služil, nisem nikoli zvedel. Morda je bila moja sreča, da sem zbolel in tako ostal živ, kajti ranjenci, ki so prihajali v našo bolnico, so pripovedovali, kako hudi boji so se vršili pri Piavi. Od tam se je tudi slišalo močno gromenje topov in drugega strelnega orožja, da se je bolnica kar tresla.

Na drugi strani Piave so bili Amerikanci, Angleži, Francozi, Italijani in prostovoljni Poljaki, na tej strani pa Avstriji in Nemci. Točnega poročila s fronte ni bilo, tudi časopisi niso smeli pisati resnice, poročali so le, da zmagujemo. Če so jih ujeli deset, so pisali, da jih je bilo sto, če je bilo naših ubitih sto, so pisali, da jih je padlo deset. Če bi bili pisali resnico, bi bila morala med vojaštvom še bolj padla, ker si je vsak vojak želel le konca!

Po mojem ozdravljenju sem ostal nameščen v bolnici do konca vojne. Vsako jutro sem se z vozom odpeljal po mleko v pet okoliških vasi mesta Udine. Kmetje so morali prinašati mleko vaškemu županu. To je moralo biti zavreto, da se zaradi poletne vročine ni pokvarilo. Pri vsakemu županu sem zabeležil količino mleka, ob mesecu sva se pa odpeljala z nadporočnikom plačevati mleko. Vsako do-

poldne okrog desetih sva se vrnila z voznikom z nabranim mlekom, katerega sva oddala v oficirski kuhinji. Voditeljica kuhinje je bila priletna učiteljica Železnik iz Ljubljane. Meni je rekla, ker že delate za kuhinjo in nakupujete, boste kar tu na hrani. Hrana je bila odlična, veliko boljše od tiste v navadnih kuhinjah.

Vsak večer sem se odpeljal z voznikom v vas Collogno, blizu Udin k Petru Gobotu, kateri nam je dobavljal zelenjavo in razno povrtino. Vsa ta zelenjava je ležala v šoli na cementnih tleh, skoraj v vodi, samo, da je več tehtala. Polkovnik mi je rekel, naj vse pokupim, kar morem dobiti, saj je bilo denarja dovolj na razpolago, ker so ga sami tiskali.

Ob 12. ofenzivi je pobegnilo iz Udin več kot 20.000 Italijanov, cele ulice so ostale prazne. Bolnica je okupirala v ulici Via Francesco Tomadini — zavod usmiljenih sester. Na drugi strani ulice je bila cerkev. Vsi nameščenci smo imeli stanovanja v hišah z vso opravo, vsak je imel svojo sobo. Če pomislim, da je to že nekaj, da vojak stanuje kot civilist, med tem ko se drugi borijo na fronti in ležijo v blatnih in mokrih strelskih jarkih.

Večkrat sem šel v pisarno, kadar so prišli transporti z ranjenci in povpraševal, če je prišel kateri Slovenec, pa ni bilo nobenega. Ko tako ponovno prašujem, mi nekega dne reče uradnica, da je prišel neki Šibenik iz Postojne. Povedala mi je sobo in št. postelje na kar sem ga šel takoj obiskat. Ko zakričim Šibenik, se je zelo začudil, kdo neki ga pozna. Nato mu rečem: Ti si iz Postojne. S Tvojim bratom Lojzeto sva bila v Postojni sočlaka. Povedal sem mu, kdo sem in od kod. Vprašal sem ga, če bi hotel ostati v bolnici, ko ozdravi. Dejal sem, da bom jaz izposloval, da bo prišel v oficirsko kuhinjo. Ni mogel verjeti, da bi se kaj takega uresničilo, ker glasom ukaza bi moral po ozdravitvi nazaj na Piavo k svoji edinici.

Posrečilo se mi je, da sem dosegel, da je ostal in bil nameščen v kuhinji. Njegov brat Alojz se je takrat tudi nahajal v Udinah in ko ga je prišel obiskat, mu je Tone postregel z zrezki, katere je spravil, ko je zvedel, da pride! V oktobru sem hodil kupovati kostonj v Čedad in še dalje v hribe. Tam živijo Beneški Slovenci. Ko sem prišel na hrib je drla skup sva vas, kostonja je bilo na ponudbo več kot preveč. Z voznikom sva v vasi prespala.

Vas se je imenovala Sovanje, je bila visoko na hribu.

V kolikor je meni čas hitro potekal, je bilo na fronti čedalje slabše. Sovražnik je bil v premoči, Avstrija in Nemčija izčrpani, bližal se je konec vojne. Zadnje dni oktobra me pokliče polkovnik in mi da naročilo, da moram poskrbeti, da se vsa hrana iz skladišča zvozi na postajo v vagon, da bomo v par dneh zapustili Udine in šli na Madžarsko v rezervno. V bolnici smo imeli 10 voz. Da bi peljali na Madžarsko z njimi, ni bilo moč. To je bilo vsakemu jasno. K meni je prišel poročnik Slovenec, ves čas mojega bivanja v bolnici sem ga le dvakrat videl in mi rekel, naj mu naložim iz sode škaf masti. Nato je šel, nisem ga videl več. Mislim, da si je lahko kar dobro zabelil žgance.

Na prvega novembra so me poklicali v pisarno, da sem pomagal napisati odpustnice za ženski personal, katerega je bilo precej nameščenega v bolnici. Proti noči smo se odpeljali z našimi vozovi proti Kobaridu. Ko se je naredila noč, smo zavili s ceste na travnik, tam postavili šotore in kuhali večerjo. Drugi dan smo nadaljevali vožnjo proti Kobaridu. Polkovnik in nadporočnik sta se vozila na prvem vozu, takoj na drugem sem bil jaz. Kar zagledam, kako po cesti koraka skupina vojakov brez orožja, na kapah so imeli slovenske kokarde namesto znaka F. J. I., kot je bilo po predpisu. Vojaki oficirjev niso pozdravili, kot običajno, oficirja nista nič reagirala. Takoj sem si mislil, tu nekaj ni v redu, gotovo so fantje že prišli od Piave s fronte. Pri našem transportu je bil poleg Šibenika še en Slovenec. Opolnoči sem jima rekel, da bom pobegnili od edinice, ker mislim, da je konec vojne. Oba sta soglašala. Tako smo odrinili na svojo roko proti Sv. Luciji. Za polkovnika in nadporočnika sem pustil poslovilno pismo na vozu. Nadporočnik je bil Čeh, polkovnik pa Poljak, pismo se je glasilo kar na kratko. Avstrija in Nemčija sta zgubili vojno, jaz sem postal jugoslovanski državljani. Ne veže me več dolžnost nadaljevati vožnjo z vami. Zahvaljujem se vam za pozornost in želim da tudi vi srečno pridete v svojo domovino Češko in Poljsko.

V začetku smo hodili skrivaj ob strani ceste med grmovjem. Po cesti sta prihajala dva Madžara in ko sta nas videla, sem razumel, da sta rekla: Oni tudi le gredo domov. Nato smo šli kar po cesti. Prišli so še drugi od Piave. Par Poljakov je imelo majhen voz. Vanj je bil vprežen

majhen osel. Vozili so strojnico, če bi jih slučajno kdo ustavil.

Na postaji Sv. Lucije se je trlo vojaštva. Nekateri so se napili na postaji ruma, ki je bil v sodih namenjen za fronto. Vozili so se celo na strehah vagonov; kako so jim je godilo, ko je vlak peljal skozi tunel, mi ni znano. Omenjeni vojak in jaz sva šla kar peš. Jaz sem šel z njim na njegov dom na Dobravo pri Vrhniki. Žena je bila zelo vesela, da se je mož vrnil. Ni imela nič razen suhih hrušk, s katerimi nama je postregla. V vasi sem najel kočijaža, da me je peljal na postajo Verd. Oba sva imela orožje pri sebi. Iz Lebringa je prišel vlak z begunci s Krasa. Na ta vlak sem šel tudi jaz in se peljal domov. Peš sva hodila iz Udin do Dobrave 7 dni. Prav nič več se ne spominjam, kje in kako sva se prenočevala. Hrane sem imel poln nahrbtnik, lačna nisva bila. Vem, da je bilo vseh 7 dni slabo vreme tudi dež. Domov sem prišel 8. novembra 1918. 9. novembra je prišel prvi vlak Italijanov. Ti so okupirali naše kraje in bili v njih 25 let, do zadnje vojske.

Naša pokrajina pod Italijo se je imenovala Venezia Giulia. Italijani niso nikomur nič hudega storili ob prihodu. Vsi bivši vojaki smo se morali vsako nedeljo zglasiti na komandi prezidijo. Z aneksijo naših krajev so imeli Italijani veliko korist. Pri nas so veliki gozdovi, mnogo lesa, okroglega in žaganega, so stalno vozili v Italijo, tudi je nastalo več parnih žag v naši okolici. V Idriji so močno izkoriščali rudnik živega srebra.

* * *

V prvi polovici oktobra je bila pri nas na obisku ga. Marija Delič s hčerko Zdravko. Pred 10 leti se je družina Deličeva preselila iz Argentine v Kanado. Marija je hčerka — dobro poznanih Mihe in Roze Lesnika. Razen sina Vinka, kateri je v Argentini, so vsi člani družine v Kanadi, za kar se morajo zahvaliti očetu, da jih je poklical iz Jugoslavije in jim pomagal, da so se naselili v Kanado.

Ko se je Marija vračala v Kanado, smo jo spremili v New York na postajo. Ob tej priliki smo si ogledali Empire State, nebotičnik s 102 nadstropji, visok 448 metrov. Ima 1860 stopnic, seveda nobeden ne hodi na vrh po njih, ker bi si noge polomil, te služijo le, če je kaka okvara na dvigalih! Dvigal je 74, nebotičnik ima 6500 oken, čistijo jih dvakrat na mesec. Pri tem je zaposlenih 200 žensk, kar cela armada! Vsak dan obišče stavbo 35.000 ljudi. Tudi ta dan, ko smo bili mi, smo videli ljudi raznih narodnosti. Škoda, da nam je bil čas odmerjen in se nismo mogli povzpeti do vrha, bili smo le do 86. nadstropja.

V oktobru smo bili na svatbi Usovega Jožeta iz Bridgeporta. Na svadbi je bilo okoli 200 ljudi, za vse je bilo lepo poskrbljeno. Ob zvokih godbe je bila mlada vsa navdušena za ples in se vrtela, kar se je dalo. V prijetni družbi prijateljev je čas hitro potekal, kar težko nam je bilo zapustiti družbo in se vrniti domov.

Usovim se je rodilo 15 otrok; vsi so živi in zdravi in v veselje staršev. Deset od njih je že poročenih. Poročeni sinovi imajo že svoje hiše in dobre službe. Družin s tolikimi otroci je danes malo, skoraj nič. Velika je skrb za vzgojo otrok posebno v današnjih časih, ko se posveča več pozornosti uživanju in zabavi kot otrokom. Seveda so tudi izjeme in se dobi še dosti poštenih krščanskih družin.

* * *

Čitatelji A. D. so čitali o poplavi, katera je zadela področje Buenos Airesa, glavnega mesta Argentine. Na žalost je bila poleg toliko nesrečnih prizadeta tudi naša hčerka. Pisala nam je, da je bila s celo družino 4 dni na strehi pri sosedu. Tam je bilo

skupaj 40 ljudi. Z žalostjo so gledali, kako je voda drla in odnesla vse, kar je dosegla. Ljudje so begali pred poplavo. Kdor je padel v vodo, se ni več rešil iz nje. Zadnja taka povodenj je bila leta 1959, doživela sva jo tudi moja žena in jaz, ko sva bila tedaj še v Argentini.

Zadnje čase sem bral poročilo prijatelja Jelena iz Kolorade. Me veseli, da se je tudi on oglašil v A. D. Piše, da je postal ameriški državljani in da je dobil več častik k temu. Pridružujem se jim tudi jaz in želim, da bi dolgo časa državljanstvo užival. Gotovo mi prijatelj ne bo zameril, če povem, da sem ga z državljanstvom za več kot eno leto prehitel, čeravno sem polovico let manj kot on v ZDA. Resnično je lepo in koristno biti državljani velike Amerike.

Veseli božič in srečno novo leto vsem čitateljem AD želi

Frank Zele

Takrat bi morala biti tu

V večjo vas na deželi je prišel cirkus. Med drugimi "umetniki" je bila tudi gospodična, ki je požirala ogenj.

Ob prijavi na občinskem uradu ji je rekel vaški župan: "Sdo-da, gospodična, da niste bili oni teden pri nas, ko smo imeli velik požar; tedaj bi se bili lahko enkrat do sita najedli."

Ženske dobijo delo

Razpis službe

Uprava Ameriške Domovine išče izkušeno in zanesljivo uradnico z znanjem slovenščine in angleščine, tipkanja in splošnih pisarniških del. Nastop službe z januarjem 1968. Pismene ponudbe na Ameriško Domovino. (x)

MALI OGLASI

V najem

4-sobno stanovanje in kopalnica, čisto, zmerna najemnina na 6911 St. Clair Ave. Kličite 291-3523. (243)

V najem

Štirisobno moderno stanovanje se odda starejšim, čistim ljudem, za 2 ali 3 osebe na 6710 Bonna Ave. (244)

V najem

4-sobno, na novo dekorirano stanovanje oddajo v Collinwoodu. Za pojasnila kličite 761-8206. (244)

V blag spomin
ŠTIRINAJSTE OBLETNICE SMRTI
NAŠEGA LJUBLJENEGA
SOPROGA, OČETA in
STAREGA OČETA

Joseph Pozelnik

ki je umrl 19. decembra 1953. leta.

Štirinajst let je že minilo, odkar si Ti zapustil nas, odkar Te groba tema krije. A Tvoj spomin še zdaj živi, iz večnosti ljubeče sije.

V raju pa prosim zdaj Boga, da raj nebeski vsem nam da, tam bomo zopet združeni, veselje večno uživali!

Zalujoci:

ANGELA — soproga
EDWARD — sin
ANGELA — hčerka
MARY — snaha
DONALD ZNIDARSIC — zet
in vnuki.

Cleveland, O., 19. decembra 1967.

PREDMET SLIK IN KRAJ RAZSTAVE — Slavne "španske stopnice", ki vodijo v cerkev v Rimu, ki jo kaže slika, so vedno znova predmet slikarjev, enkrat na leto pa so tudi razstavišče njihovih slik. Slika kaže posnetek te razstave.

Sir Arthur Conan Doyle:

IZGUBLJENI SVET

(THE LOST WORLD)

"Aha, spominjate se tega? Ali mi niste rekli, da iščete nevarnosti?"

"V kolikor so neločljive od mojega poklica," sem odgovoril.

"Čisto prav imate. Sicer pa ne mislim, da bi bil vedno tako nasilen. Blumdel je naskočil menda v nepravilnem trenutku ali pa je bil sam neroden. Vi pa imate lahko več sreče ali tudi več obzirnosti do njega. Prepričan sem, da boste kos tej nalogi. Imate pač pravi nastop, in uredništvo vam bo šlo ceveda v vsem na roko!"

"Pravzaprav ne vem prav ničesar o njem," sem pripomnil. "Spominjam se njegovega imena edino v zvezi s policijsko razpravo radi udarca, ki ga je prizadel Blumdelu."

"Gospod Malone, tu imate nekaj beležk, da se lahko poučite o tej zadevi. Profesorja imam že dalj časa na piki." Privlekel je iz predala polo papirja. "To je kratek pregled njegovega življenja. Tukaj je zabeleženo v glavnem sledeče:

"Challenger, George Edward, roj. Largs, Sev. Anglija, 1863. Šole: gimnazija v Largsu, Edinburška univerza. Asistent v Britskem Muzeju, 1892. Varuh Oddelka za primerjalno antropologijo, 1893. Izstopil iz službe po ostrem znanstvenem sporu, istega leta. Odlikovan s Craystonovo medaljo za zoološka raziskovanja. Dopisujoči član... hm, tu je jako veliko tega, kakšna dva palca drobnega ti-

CHICAGO, ILL.

GREETINGS

A Very Merry Christmas & A Happy New Year to All
STRANG FUNERAL HOME
410 E. Belvidere, Grayslake, Ill.
BA 3-8122

Merry Christmas

& Happy New Year to All
ST. MICHAEL PARISH
1644 W. Wabansia, Chicago, Ill.
BR 8-2591

BUSINESS OPPORTUNITY

SHOE REPAIR
By owner. Complete with inventory. Choice location. Living quarters. Well established. Selling due to death.
CO 4-0365
(245)

SUNDRIES—DELI COMBINATION
Est. 10 yrs. Chice loc. Complete or fixtures separate. 8 ft. Tyler milk case & Deli case & others, sold separately. Very reas. Priced for quick sale. Moving out of town.
PO 6-9802

BEAUTY SHOP

By owner. Western suburb. Ultra-modern. 6 stations. Well established shop. Other interests.
629-4692
(243)

MALE HELP

ELECTRONICS COMMUNICATIONS

CAREER OPPORTUNITIES

COMMUNICATIONS — INDUSTRY

OPENINGS IN DETROIT — KALAMAZOO
An excellent opportunity and future for high school graduates and experienced. Experience in electronics is desirable but not necessary. An appealing, challenging job with good opportunity for advancement. Liberal benefit plan includes holidays, vacations, tuition reimbursement, medical and pension plans.

For appointment call collect 313-393-5921

American Telephone & Telegraph Co.

(245)

rete in poizkusite, kaj se da opraviti z njim. Saj ste že dovolj odrasel, da lahko sami pazite nase. Sicer pa se vam ne more nič zgoditi. Zavarovani ste itak, ker velja za nas, kakor veste, zakon o odgovornosti delodajalca za poškodbe pri delu."

Režeči se rdeči obraz je zopet nadomestila luknjasta, z razcefranim rumenkastim puhom obrobljena pleša. Razgovor je bil končan.

Odkorakal sem proti Savage-Clubu, a nisem vstopil. Mesto tega sem se naslonil na železno ograjo Adelphi-Terrace in dolgo zamišljeno gledal v rjavkasto, oljnato rečno vodo. Zunaj, na svežem zraku mi postanejo misli namreč vedno jasnejše in pametnejše. Privlekel sem torej iz žepa seznam profesorjevih junaštev in ob luči električne obločnice zopet prečital, kaj vse je doslej počel Mr. G.E. Challenger. Potem pa me je nenadoma navdahnila nova misel. Po vsem, kar sem slišal, sem postal popolnoma prepričan, da kot novinar nimam prav nobenega upanja priti v bližino tega prepirlivega profesorja. Vendar pa so v njegovem kratkem življenjepis dvakrat navedeni spori lahko pomenili samo toliko, da je bil neizprosno nestrpen na področju svoje znanosti. Ali ne bi bilo mogoče za naskok izrabiti to njegovo posebnost? Vsekakor sem moral poizkusiti.

Vstopil sem v klub. Bilo je nekaj čez enajst, in velika dvorana je bila že dokaj napolnjena, čeprav se pravi naval še ni pričel. V naslanjaču poleg peči sem zagledal dolgega in nerodnega človeka, pravcato suho južino. Ozrl se je name, ko sem primaknil svoj stol bliže. Ta mož mi je prišel kakor nalašč pred oči: potreboval sem edino njega med vso navzočo množico. To je bil Tarp Henry, sotruden pri uredništvu naravoslovnega mesečnika "Nature", koščeno redkobesedno in dolgočasno bitje, a obenem najljubeznivejši človek napram vsem svojem znanec. Takoj sem sprožil zame potrebno vprašanje:

"Kaj pa je vam znano o profesorju Challengerju?" "Challenger?" Namršil je obrvi, da izrazi svoje znanstveno neodobravanje. "Challenger je človek, ki se je vrnil iz Južne Amerike z nekimi bedastimi pravljicami." "Kakšne pravljice pa so to?" "Oh, pripovedoval je pač najneumnejše bedarije o nekakih čudnih zverinah, ki jih je baje tam odkril. Pozneje je vse to menda preklical. Svoje izjave je vsekakor umaknil."

Ameriška Domovina
6117 St. Clair Ave.
Cleveland, Ohio 44103

Prosim, da pošljate Ameriško Domovino kot moje božično darilo na sledeči naslov:

Ime
cesta
mesto in država
Za to darilo pošiljam znesek \$
Moje ime je
Moj naslov je
mesto in država

Sprejel je poročevalca Reuterjevega brzojavnega urada in potem se je dvignilo tako tuljenje, da je moral videti, kako malo opravi s svojimi trditvami. Sploh jo je hudo položil. Nekateri, maloštevilni strokovnjaki, bi sicer morda vse resno vzeli v pretres, a mož jim je to kmalu onemogočil."

"S čim pa?"

"No, s svojim nemogočim nastopom in nezno surovostjo. Med njimi je bil na primer nesrečni stari Watley iz Zoološkega Zavoda. Poslal mu je kot ugleden učenjak sledeče povabilo: "Predsednik

Zoološkega Zavoda se profesorju Challengerju priporoča in bi smatral za izraz osebne naklonjenosti izredno čast, ki bi jo gospod profesor izkazal Zavodu z osebno udeležbo pri prihodnji seji." Odgovora sploh ne bi bilo mogoče natisniti.

"Ali mi ga lahko zaupate?"

"No da, glasil se je v omiljeni obliki nekako sledeče: Profesor Challenger se priporoča predsedniku Zoološkega Zavoda in bi smatral za izraz osebne naklonjenosti, če bi se hotel gospod predsednik po-brati k vragu."

(Dalje prihodnjič)

AMERIŠKA SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

(K. S. K. J.)

nudi ljubeznivo bratsko pomoč svojim članom in članicam, vdovam in sirotam v slučaju bolezni, nesreče ali smrti.

AMERIŠKA SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA sprejema moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu.

- Izdaja najmodernejše vrste zavarovalnih za odrasle in za mladino:
 - od \$500.00 do \$15,000.00 posmrtnine
 - za onemoglost, poškodbe in operacije do vsote \$600.00
 - za odrasle člane bolniško podporo po \$1.00 ali \$2.00 na dan;
 - članom posodi denar po 5% obresti za nakup doma.
- K.S.K.J. je najstarejša slovenska podporna organizacija v Ameriki.
- Premoženje \$16,300,000.00
Članov - 45,000 Certifikatov - 47,500
Veljavna zavarovalnina \$39,700,000.00
Solventnost - 118.99%

Za seznam in pojasnila o tajniku ali tajnici v vaši okolici izpolnite izresek in pošljite na glavni urad K.S.K.J.

AMERICAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION (K. S. K. J.)
351-353 No. Chicago St.
Joliet, Illinois 60431

Radi bi več pojasnila o K.S.K.J. ter ime in naslov tajnika(ice) v naši okolici.

IME
NASLOV
MESTO
DRŽAVA CODE

ČE SE SELITE

izpolnite ta odrezek in ga nam takoj pošljite. Ni potrebno, da nam pišete pismo. Naslove menjamo dvakrat tedensko. Navedba starega naslova je nujna

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio 44103

Moj stari naslov:

Moj novi naslov:

MOJE IME:

PROSIMO, PISITE RAZLOČNO

Lepo božično darilo!

Ali imate sorodnika, prijatelja ali znanca, ki na dolga še Ameriške Domovine? Dajte, osrečite ga za Božič in mu naročite Ameriško Domovino. Boste videli, da mu boste zelo ustregli.

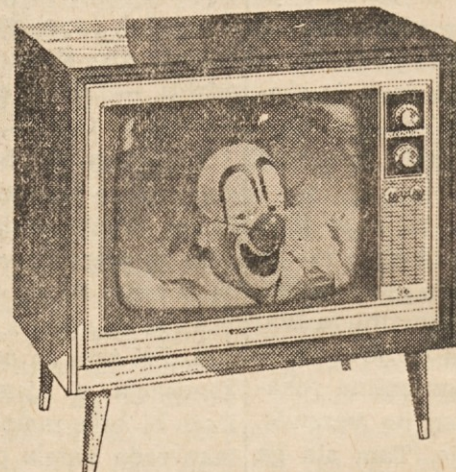
Ako to storite, bomo novemu naročniku mi poslali lepo božično karto obenem z božično številko ter ga obvestili, da mu Vi poklanjate naročnino kot Vaše božično darilo. Izrežite spodnji kupon in priložite denar za naročnino obenem z natančnim naslovom novega naročnika.

KUPON

Outstanding value in a Compact Console!

new 1968 **ZENITH**
Giant 23" DIAG.
rectangular
295 sq. in. viewing area

COLOR TV
HANDCRAFTED for greater reliability

The BRAQUE • Y4514
Beautiful Contemporary styled compact console in grained Walnut color (Y4514W), or in grained Mahogany color (Y4514R). Cabinet features turned legs with brass ferrules. Super Video Range Tuning System.

Full Zenith quality for just

As low as

\$369.95

Features the best in Color performance

HANDCRAFTED COLOR TV CHASSIS
Handwired with no printed circuits and no production shortcuts for unrivaled dependability.
PATENTED COLOR DEMODULATOR CIRCUITRY
Extracts color from the incoming signal with peak precision for unsurpassed, true-to-life color hues.
SUNSHINE® COLOR TV PICTURE TUBE
for greater picture brightness with redder reds, brighter greens and more brilliant blues.

EASY MONTHLY PAYMENTS

NORWOOD APPLIANCE & FURNITURE

6202 ST. CLAIR AVE.

JOHN SUSNIK & SONS

FRANK in ROSE CHESNIK

5709 Prosser Ave.

voščita vsem svojim sorodnikom,

prijateljem in znanecm

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE

IN SREČNO NOVO LETO 1968.

1957 — 1967

V blag spomin
OB DESETI OBLETNICI —
ODKAR JE UMRL NAŠ
LJUBLJENI SOPROG —
OČE-STARI OČE
IN TAST

FRANK ZALLER

Zaspal je v Gospodu 19.
decembra 1957 leta.

Ko leto deseto se v večnost izliva, težke ločitve spomin se budi. Ljubezen do Tebe, prelepa in živa, v vsem našem življenju kot lučka gori.

Tvoji žalujoči:

MARY — soproga
FRANK, RICHARD, WILLIAM, sinovi
CAROLYN JANEZICH, HELEN PAKIZ — hčerki
BEANIE IN STANLEY — zeta
SOPHIE, MARY LOU, BETTY — snaha
GLENN ALAN, CHRIS, WILLIAM, STEVEN — vnuki
DONNA JEAN, MICHELLE, DEBORAH — vnukinje

Cleveland, O., 19. decembra 1967.

Naročite se na dnevnik "Ameriška Domovina"